Rosa Liksom - Boris Vidović

4 priče

1.

Između gradskog centra i konačišta prostirala se velika močvara. Hladnoća pristigla s Atlantskog oceana u veljači ju je smrznula i pretvorila u veliko svjetlucavo polje. Žena je hodala prema konačištu. Bila je odjevena u krzneni kaput, nosila je visoke kožne čizme, a lice joj je izgledalo ljutito. Na nebu, između tamnoplavih oblaka, vijugavi trag mlaznog aviona. Pored grmlja žena je malo usporila. Nešto ju je žacnulo u srcu i ona se prisjetila nečeg vrlo davnog. Bilo je to sredinom ljeta, debeli, zeleni travnati tepih i cvilež svinje u rukama koljača. Žena je uspjela locirati sjećanje. To se dogodilo na drugom mjestu, u drugoj zemlji, i bilo je stvarno. Lice joj je postalo tužno. Gurnula je ruku duboko u džep kaputa i osjetila kako joj se hladnoća diže iz utrobe prema kosi.

Čovjek u žbunju zaustavio je dah i čekao da žena stigne do točno određenog mjesta. U očima mu se zrcalio uplašen pogled, a žile su mu nabrekle na sljepoočnicama. U tišini je pričekao još trenutak-dva te je s leđa zaskočio ženu. Ona se srušila i udarila glavom o led. Čovjek je disao ubrzano i isprekidano. Usko, djetinje lice, svijetla, lepršava kosa i crne kožne rukavice. Udario ju je u lice i razgrnuo joj bundu, gurnuo joj ruku pod bluzu i pokušao joj strgnuti hlače. Žena nije vikala već ga je kritički promatrala. Činilo joj se da je nekako lijep. Pogledala je prema nebu. Bijela traka mlažnjaka nestala je. Vidjeli su se samo plavi oblaci i hladnoća koja joj je ukrutila bradavice.

„Hajdemo to obaviti negdje na toplom”, rekla je žena dok joj je muškarac očajnički pokušavao strgnuti uske hlače. On se prenuo i maknuo ruku. Buljio je u ženu s nevjericom, ali oslobodio joj je ruke koje su krvarile. „Imam malu, ali toplu sobu.”

Muškarac je zirnuo u ženine natečene usnice i brzo ustao. Posrćući, i žena se uspravila, zakopčala bluzu i popravila kosu. Nastavila je put prema konačištu. Nekoliko koraka iza nje slijedio ju je muškarac.

eISSN 1847-7755; doi: 10.15291/sic/2.9.lt.3

Vratar je spavao. Otišli su u najskromniju sobu u prizemlju i razodjenuli se, žena sigurnim pokretima, muškarac nespretno. Žena je maknula prekrivač u stranu, legla na krevet i pogledala muškarca u oči. U njima nije bilo ničega osim duboke praznine. Žena je uzdahnula, stavila ruku među noge, zaklopila oči, a licem joj se raširio blagi osmijeh. Muškarac se sramežljivo spustio na nju. Žena mu je gladila ramena. On joj je ljubio grudi i vrat, pokušavao je prodrijeti u nju ali bez uspjeha. Žena je sklopila oči i progutala slinu. Muškarac se skotrljao pored nje i zacvilio poput štenca. Zagrljeni su spavali do jutra, a onda je žena morala otići na posao. On se trgnuo i probudio nakon podneva i izašao iz sobe ni ne pogledavši za sobom.

2.

Čim su novorođenče odnijeli iz rađaonice, muž je svojoj znojnoj i umornoj ženi rekao da želi razvod. Žena ga je začuđeno pogledala i nemoćno uzdahnula. Zamolila je muža da odluku o rastavi odloži do trenutka kada se vrati kući, ali on joj je objasnio da mu se žuri jer ne želi doživjeti onaj trenutak kad će se ona s bebom u naručju taksijem dovesti pred zgradu, skučenim se liftom s vratima od furnira popeti do drugog kata i otvoriti vrata njihova zajedničkog doma. Žena je shvaćala svojeg muža jer se i njoj gadila ta ideja.

3.

Dok su žene u cinčanim hamperima proizvedenima u Latviji nosile cement u podrum, muškarci su sjedili na obali jezera i gledali radosnu igru vode. Jezero je bilo dokaz nepogrešivosti prirode, a baruština iza jezera prekrivena algama, preslicama, močvarnim trolisticama i šašom znak sveopće prolaznosti. Muškarac u prugastim kupaćim gaćicama i s velikim bijelim trbuhom spuštenim preko gaćica razmišljao je kolika je udaljenost između Sunca i Mjeseca. Kako je moguće da ujutro na Badnjak čovjek može istovremeno na obzoru vidjeti i Sunce i Mjesec, vatru i led, svjetlost i tamu. Čovjek je obrisao svoju masnu ćelu, pijesak s dlana zalijepio mu se o znojnu kožu, ali on to nije primijetio. Naprezao se razmišljajući o suprotnoj obali svemira, tamo gdje navodno obitavaju

pitanja o vječnosti. Drugi je muškarac, onaj odjeven u plavu trenirku, s kapicom na glavi, buljio u ljeskavu vodu i vagao u mislima razlike između štuke i deverike. Zapanjen je primijetio kako među tim dvjema ribama postoji više sličnosti: obje imaju škrge i rep i oči koje uopće ne sliče na ljudske. Treći je muškarac, onaj mišićav i u svakom pogledu naočit, lijeno zijevao i nije dopuštao da mu ijedna misao optereti mozak. To je bilo lako, jer život je jednostavan, a ljeto doba puno prpošnosti. Navečer je sunce palo s one strane šume, na nebu je bljesnuo blagi sjaj zaspalog sunčevog crvenila, a muškarci su lijeno ustali s pješčane obale i odšetali prema dvorištu kuće u kojoj su žene izbetonirale pod u podrumu, pomuzle krave, pokosile travnjak u dvorištu i čekale s toplim loncima da im se gospodari vrate.

4.

Htela sam si priredit krasnu ljetnu svadbu, istu al drukčiju od one kakvu je imala Jemina prošlog leta. Jemina je svadbu pripremala godinu i pol. To je premalo. Satnica joj je zadnjih mjeseci bila tak ispunjena da je dobila slom živaca pa su ju odvezli u ludnicu. Ja sam si mislila, u tu klopku ne bum upala pa sam počela s pripremama tri godine prije dana D. Vjenčanje je moralo bit na Ivanje, ono, pod mus, to ili niš, i to u velkoj crkvi, u katedrali, jasno. Ta je najlepša.

Čim sam prijateljicama rekla da si spremam svadbu, pet mi ih se odma javilo da bi pomogle: Kelly, Ann, Jenna, Melina, Sara i Tiia. Odabrala sam si Kelly, Saaru i Melinu za djeveruše jer su one grđe od mene. I tak je sve krenulo. Nazvala sam tatu u Brisel i on je odma obećal uplatiti deset soma za svadbu, ali to ni blizu nije dost. Pa sam nazvala dedu na Madeiru i on se strašno oduševil i obećal je poslati dvanajst soma jer hoće bit bolji od starog. Ostatak love dala je mama koja je cvilila kak ona uvijek mora sve plaćati, pa onda još i moja kuma koja je maskerka i voli feštat, i teta koja je dala pet soma jer za moju mamu, svoju sestru, veli da je škrta i dosadna ko proljev. I – super, u kasi sam imala četrdeset hiljada eura!

Malo sam surfala po internetu, ono, par tjedana, i među hiljadu svadbenih firmi odabrala jednu američku da mi sve organizira, da mi napravi sve baš sve – salvete, origami, mašnice... Deset soma za takve sitnice za dvesto uzvanika. Pa onda vjenčanica. Išla sam si pogledat po gradu,

obišla sve dućane s vjenčanicama, al sve mi je bilo baš grozno. I tak sam s curama triput otišla zabadava u Štokholm sve dok konačno u Parizu nisam našla onu pravu. A i bila je jeftina kao srednje skupi kostim tu u Helsinkiju, pet soma. I, normalno, još cipele, torbica, rukavice, gaće i grudnjak i čarape. Sve sam to našla na Champs Élysée, sve skup ni sedam soma.

I tak sam sad imala vjenčanicu, te drangulije i crkvu. Tata mi je pomogal da za svadbenu večeru rezerviram dvorac Halikko. To je sve trajalo dve godine. Trebalo je još sastavit jelovnik i program i napravit popis uzvanika. I, normalno, listu darova. Jelovnik sam sastavila s glavnim kuharom u Halikku. Taj je bil stvarno super cool, odma od prvi put kad smo se našli. Skup smo proveli pet krasnih vikenda.

Dva dana prije Ivanja došel je tata iz Brisela pa sam mu pokazala sve kaj sam priredila s curama. Tata je uzdahnul kak je ponosan na mene. Navečer je pijuckal vino i divil mi se pa me pital ko mi je taj mladoženja. A ja sam rekla kaj, kakav mladoženja. A tata veli, pa kaj nije i Jemina imala nekakvog dlakavog tipa da joj veli da pred oltarom. Ja mu velim, pa da, pa sam pitala cure, i kaj sad. Sara je predložila da pitam Jasua da mi bude mladoženja, on je inžinjer, pristal bu, oni se baš tak zezaju. A ja ću, pa nemrem baš njega, on je za glavu niži od mene. Pa sam se sjetila. Nazvala sam onog kuhara iz Halikka i pitala ga bi li htel sa mnom doć pred oltar i obaviti sve ono kaj mladoženja na vjenčanju radi. Odma je rekel, pa zakaj ne, al on je već oženjen. Ja mu velim, pa kaj to smeta, i tak je došel i odigral ulogu mladoženje, ono, baš krasno, kak pravi profesionalac.

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License